

עפ"ת 52389/12/19 - מדינת ישראל נגד יניב זהר

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 52389-12-19 מדינת ישראל נ' זהר
תיק חיצוני: 61119211656

לפני כבוד השופט מרדכי כדורי
מערכת מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד יניב זהר
משיב

פסק דין

לפניי ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה בירושלים (כב' השופט נ' מהנא, סגן נשיא) מיום 20/11/2019 בתיק תת"ע 4047-07-19, בה זיכה את המשיב מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

1. למשיב נמסרה הודעת תשלום קנס בעבירה של העמדת רכב על המדרכה, בניגוד לתקנה 72(א)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961. המשיב ביקש להישפט והוזמן לדין. בתשובתו לאישום המשיב לא כפר בעובדות כתב האישום, אך טען, כי החנה את רכבו במקום בו מותרת חניה על המדרכה לצורך פריקה וטעינה. לאחר שמיעת ראיות זיכה בית המשפט קמא את המשיב מהמיוחס לו. נקבע, כי מהראיות שהגיש המשיב עולה שבמקום מוצב תמרור המתיר עצירה לצורך פריקה וטעינה, כי לא היה בחניית המשיב כדי למנוע מעבר סביר להולכי רגל וכי נותר ספק סביר בכך שהמשיב אכן העמיד את רכבו לצורך פריקה וטעינה.

2. המערערת אינה משלימה עם הכרעת הדין. לטענתה, גם כאשר מוצב תמרור המתיר פריקה וטעינה, אין בו להתיר אלא עצירה מאחורי התמרור, בסמוך למדרכה, ולא על המדרכה. עוד טוענת המערערת, כי המשיב הודה שלא היה ברכבו שלט לפיו הוא פורק סחורה, וכי השוטר שהעיד מטעמה מסר שלא הבחין בכך שהמערער פורק או טוען סחורה.

3. דין הערעור להידחות.

4. בית המשפט קמא השתכנע מהראיות שהוצגו לו, כי במקום הוצב תמרור המתיר עצירה לצורך פריקה וטעינה. מדובר בקביעה עובדתית שאין מקום להתערב בה, ומהודעת הערעור נראה שהמערערת אף

אינה חולקת על כך.

טענת המערערת, לפיה התמרור נועד להתיר העמדת רכב מאחורי התמרור בסמוך למדרכה, ולא עליה, לא נטענה בסיכומים מטעמה בבית המשפט קמא. אמירה ברוח זו נשמעה אמנם מפי השוטר שהעיד, אך ללא כל הבהרות או פרטים נוספים. גם המערער לא נשאל בעניין זה בחקירתו הנגדית. בדבריו של עד התביעה אין די כדי לבסס את טענת המערערת. תמרור המתיר חניה בסמוך למדרכה לצורך פריקה וטעינה נדרש, רק אם מתקיימות נסיבות האוסרות על חניה במקום. כלומר, רק במקום בו אסורה העמדת רכב ליד מדרכה יש הצדקה להציב תמרור המתיר חריגה מהאיסור, לצורך פריקה וטעינה. ככל שהחניה בסמוך למדרכה ממילא אינה אסורה, לא נדרש תמרור המתיר חניה למטרה מוגבלת. משכך, אם ביקשה המערערת לבסס את טענתה, לפיה התמרור נועד להתיר חניה בסמוך למדרכה, היה עליה להצביע על כך שאלמלא אותו תמרור היתה החניה במקום אסורה. כך לא נעשה.

בהיעדר איסור חניה ליד המדרכה, הבנתו של המשיב כי התמרור בא להתיר חניה על המדרכה לצורך פריקה וטעינה, למרות האיסור הקבוע בתקנה 72(א)(2) לתקנות, היא הבנה סבירה המצדיקה את זיכוי. ראוי לשוב ולהזכיר לעניין זה, כי מוטלת על הרשות חובה להקפיד ולסמן את התמרורים בצורה ברורה, במיוחד שעה שמדובר בעבירות של אחריות קפידה (ראו למשל: ע"פ (י-ם) 4596/09 **רבינדב נ' מדינת ישראל**, 30/9/2009 (לא פורסם)).

5. השוטר שהעיד מטעם המערערת מסר בעדותו, כי שהה במקום דקות מספר בלבד, פרק הזמן שנדרש לו לצורך כתיבת הודעת תשלום הקנס ותו לא. בשהות כה קצרה אין כדי להפריך את טענת המשיב לפיה עצר במקום לצורך פריקה וטעינה (השוו: עפ"א (ת"א) 80083/06 **גואטה נ' עירית תל-אביב יפו** (13/4/2008)).

6. לא מצאתי אפוא, כי נפלה טעות בהכרעת דינו של בית המשפט קמא.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, א' כסלו תשפ"א, 17 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים, בהסכמתם.